

Arrest

nr. 268 849 van 23 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. DE WEERDT
Dorpsstraat 91
2221 Heist-op-den-Berg

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DE WEERDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 27 januari 2017 België binnen en verzoekt op 26 april 2017 een eerste maal om internationale bescherming. Het verzoek wordt op 11 september 2017 afgesloten met een beslissing *26quater*, een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, en verzoekster diende zich naar Italië te begeven voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster bleef echter in België. Op 28 augustus 2020 dient ze voor de tweede maal een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 oktober 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 19 oktober 2021 aangetekend wordt verzonden aan verzoekster en die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger, geboren op X 1995 in het dorp X (nabij Ejmiatsin/Vagharshapat, provincie Armavir), waar u tot uw 17de levensjaar ook gewoond heeft. In 2014 sloot u een kerkelijk huwelijk met S.K. (ov x.xxx.xxx). Sindsdien woonde u in bij uw man en schoonouders en u hielp in de landbouw. In november 2015 mochten jullie een zoontje verwelkomen. Een jaar later, in 2016 verliet uw echtgenoot Armenië en vestigde hij zich in België. Eind januari 2017 verlieten ook u en uw kind Armenië om uw echtgenoot in België te vervoegen. Voorzien van uw paspoort met Italiaans visum reisde u via Griekenland de Schengenzone binnen, om vervolgens door te reizen naar België.

Op 26/04/2017 diende u een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Uw verzoek werd op 11/09/2017 afgesloten met een beslissing 26quater, een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en u naar Italië te begeven voor de behandeling van uw verzoek tot internationale bescherming.

U bleef echter in België wonen samen met uw partner en kind, tot u een telefoongesprek van uw man opving waaruit u kon afleiden dat hij van plan was zonder u en jullie zoontje terug te keren naar Armenië. U ontdekte dat uw man u wilde verlaten voor een andere vrouw. De relatie sprong af en uw ex-partner keerde in de loop van 2018 alleen terug naar Armenië. Hij liet jullie in België achter zonder onderdak en zonder inkomen. Met behulp van een vriendin kon u in België overleven. Aanvankelijk hield uw ex partner contact met zijn zoontje, tot dit contact op uw initiatief verbroken werd. Sedert twee jaar heeft u geen enkel contact meer met uw ex partner. Tijdens jullie laatste telefoongesprek zou hij gevraagd hebben dat u zou terugkeren naar Armenië en zou hij gezegd hebben dat hij de voogdij over jullie zoontje van u zou overnemen, aangezien u geen adres of inkomen hebt in Armenië. Omdat u de voogdij over uw zoontje niet kwijt wilt en moeilijkheden zou hebben om bij terugkeer naar Armenië zich er opnieuw te vestigen, met name moet u een onderkomen vinden en een job vinden zonder steun van uw naaste familie, wendde u zich op 28/08/2020 voor de tweede keer tot de Belgische instanties met een verzoek tot internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor : uw paspoort, een Belgisch arbeidscontract.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Immers, u geeft geen geloofwaardig beeld van uw reële situatie.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat, hoewel uw verzoek tot bescherming is gestoeld op de scheiding van de vader van uw kind en de daaropvolgende strijd om de voogdij, u er niet in slaagt aannemelijke verklaringen af te leggen over uw scheiding.

Omtrent het tijdstip van jullie relatiebreuk kan u niet preciezer zijn dan dat jullie uit elkaar gingen 'ergens in 2018' (CG p. 6, 9-10). Aangezien jullie breuk plots en onverwacht kwam, en bovendien duidelijk gemarkeerd werd door de terugkeer van uw man naar Armenië (CG p.7-8), mag verwacht worden dat u nauwkeuriger zou kunnen aangeven wanneer deze relatiebreuk zich voordeed. Over de grondslag van

de relatiebreuk legt u evenmin geloofwaardige verklaringen af. Zo geeft u aan dat uw man u in de steek liet 'omdat hij samen was met een andere vrouw', met name een goede vriendin en verre familie van u (de kleindochter van uw tante aan moederskant) (CG p.7-8). Ondanks de cruciale rol van deze vrouw, waar u bovendien naar eigen zeggen voordien heel close mee was (CG p. 7), kan u slechts met twijfel antwoorden op de vraag wat haar voornaam is, en moet u haar familienaam vervolgens helemaal schuldig blijven (CG p.7-8). In de door u geschetste context – uw echtgenoot liet u plots alleen en zonder inkomen achter in een vreemd land en bedroog u met uw beste vriendin – is de vaagheid van uw verklaringen en uw onwetendheid met betrekking tot voorgaande elementaire aspecten uiterst frappant en maken zij uw relaas allerminst geloofwaardig.

Voorts slaagt u er niet in een aannemelijke verklaring te geven over hoe u na het plotse vertrek van uw partner gedurende meerdere jaren kon overleven in België, en dit zonder geldige verblijfstitel, zonder inkomen, zonder enige steun van familie of (ex-)partner, zonder de taal te kennen en met een minderjarig kind onder uw hoede (CG p.8). U stelt slechts dat u hier in België een vrouw leerde kennen die u en uw kind eerst enkele maanden in huis nam - hoeveel maanden u bij haar inwoonde kan u niet zeggen -, waarna deze vrouw vervolgens voor u en uw zoontje de huur van een eigen appartement zou hebben betaald tot u zelf aan de slag kon als poetshulp (contract vanaf midden september 2021 voorgelegd) (CG p.5-6). Dat een wildvreemde u zo verregaand én zo langdurig volledig sponsort in uw levensonderhoud is reeds onwaarschijnlijk, dat u bovendien de persoonsgegevens van deze barmhartige persoon niet wilt geven (CG p. 6) ondermijnt de geloofwaardigheid van deze beweringen enkel nog verder. U legt bijgevolg geen aannemelijke verklaringen af over de sociale en economische omstandigheden van uw jarenlange illegaal verblijf in België en geeft geen zicht op uw werkelijke (gezins)situatie.

Tot slot wordt opgemerkt dat u bewust onjuiste verklaringen aflegt met betrekking tot uw sociale contacten. U geeft aan geen enkel contact te hebben met uw ex-partner of uw eigen familie (CG p.12)

U beweert u dat u slechts één facebookprofiel heeft, u zich niet kan herinneren wanneer u het profiel aanmaakte, maar dat u het al lang niet meer gebruikt, u zich de inloggegevens zelfs niet meer herinnert, u met niemand contact heeft en het u nooit echt interesseerde (CG p.12-13). Nochtans kon het CGVS vaststellen dat u (minstens) twee verschillende facebookprofielen heeft. Minstens één van deze profielen is overigens zichtbaar recent gebruikt en bevat ondermeer foto's van uw zoontje. De oudste gegevens op het profiel dateren overigens slechts van 2020, de jongste foto die werd toegevoegd dateert van april 2021. Waar u ontkende dat u met de vader van uw kind contact zou hebben en u voorhoudt niet eens zeker te weten of hij wel een facebookprofiel heeft (CG p.13), kan worden vastgesteld dat jullie beiden bevriend zijn op facebook én er wederzijds foto's werden gelijkt op elkaars profiel. U heeft zelfs nog gereageerd op een foto van jullie zoontje die de vader van het kind op 2 augustus 2020 online plaatste. Uw beweringen zijn dan ook manifest ongeloofwaardig. Bovendien ontkende u ook dat u met uw exschoonfamilie contact zou hebben, en dat uw familie en uw ex-schoonfamilie / ex-partner geen onderling contact zouden hebben. Ook deze beweringen worden tegengesproken door de analyse van jullie Facebookactiviteiten, waaruit blijkt dat u, op uw recent profiel actief tussen 2020 en 2021 (2 jaar na uw vermeende relatiebreuk), wel degelijk 'bevriend' bent met heel wat K.'s, familieleden van uw ex-partner S.K. Bovendien blijkt ook uw moeder actief op Facebook. Zij reageerde op bijna alle foto's die op het profiel van uw ex-partner werden gepost, en al zeker op elke foto van haar kleinzoon. Dit spreekt tegen dat zij geen onderling contact zouden hebben, dan wel dat haar kleinzoon haar geheel onverschillig zou laten zoals u beweert (CG p.12). Bovendien lijkt zij ook de foto's die u van uw kind op uw eigen profiel plaatst, wat opnieuw zeer moeilijk te rijmen valt met het beeld dat u van uw moeder schetst, namelijk dat zij totaal onverschillig zou zijn naar u en haar kleinzoon en dat zij zelf geen contact meer met u zou willen (CG p.12). Op het profiel van uw vermeende ex-partner valt dan weer op dat hij op geen enkele manier verwijst naar een vermeende nieuwe relatie, wel integendeel : zijn profiel bulkt nog steeds van de romantische foto's van u en hem. U heeft geen enkele verklaring voor de vaststelling dat uw vermeende ex-partner nog zo'n twee dagen nadat u zich opnieuw bij de DVZ aanbood voor verzoek tot internationale bescherming, meerdere foto's van jullie als koppel (her)postte, waaronder een foto waaraan vele romantische hartjes werden toegevoegd (CG p.13-14). Bovendien blijkt ook dat jullie beiden foto's online plaatsen van jullie gemeenschappelijk kind, zowel dezelfde recente foto (april 2021) als lichtjes van elkaar verschillende recente foto's die kennelijk op eenzelfde moment werden genomen. U kan niet verklaren hoe de vader van uw kind, die sedert 2018 uw kind niet meer zou gezien hebben en waarmee u geen contact heeft, waar u geen informatie of foto's naar doorstuurt, toch aan recente foto's van uw kind komt. U poging tot verschoning, 'dat hij misschien de foto's van uw profiel heeft genomen' (CG p.13, p.14), weet niet te overtuigen, te meer daar het niet om exact dezelfde foto's gaat en er meer foto's op het profiel van uw

ex staan dan op uw eigen profiel. U blijft overigens ontkennen dat u zelf recent nog facebook zou gebruikt hebben of er iets op zou geplaatst hebben, en ontkent alle contact, ondanks de duidelijke online interacties (CG p. 13). Hoe dan ook blijkt uit voorgaande facebookactiviteiten dat er geen enkele objectieve indicatie kan weerhouden worden dat er sprake zou zijn van ernstige wrijvingen tussen jullie beiden, noch tussen uzelf, uw eigen familie en uw schoonfamilie.

Gezien voorgaande kan worden besloten dat u het CGVS er niet van heeft weten overtuigen dat u en de vader van uw kind niet langer samenzijn. U maakt evenmin aannemelijk een oprechte vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade te koesteren jegens de vader van uw kind. Zo beweert u dat uw vermeende ex-partner bij jullie laatste contact, twee jaar geleden, zou hebben gedreigd u het hoederecht over jullie zoontje te ontnemen indien u naar Armenië zou terugkeren (CG p. 10). Ondanks uw vrees om bij terugkeer naar Armenië de voogdij te verliezen, wachtte u na dit laatste contact nog een jaar alvorens een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U heeft hiervoor evenmin een redelijke uitleg (CG p.11). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker, die beweert niet naar zijn land te kunnen terugkeren vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij het ontstaan van deze nood aan bescherming, een verzoek zou indienen. Dat u naliet dit te doen en nog een jaar talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid nog verder.

Voorts haalt u aan dat u vreest bij terugkeer naar Armenië als alleenstaande ouder in een kwetsbare positie te belanden (CG p. 11, 14). Zoals hierboven reeds aangetoond biedt u echter geen geloofwaardig zicht op uw reële sociale situatie en netwerk, en maakt u bijgevolg ook niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst volledig op uzelf zou zijn aangewezen, zonder enige steun. Er moet op gewezen worden dat u van midden september 2017 tot eind augustus 2020 illegaal in België zou verbleven hebben. U geeft zelf geen geloofwaardig beeld van de precieze omstandigheden van uw verblijf in België na 2018 (zie supra). Volgens uw bewering zou u in 2018 reeds aan uw lot zijn overgelaten door uw partner, zonder onderdak en zonder eigen inkomen (CG p.7-8) tot u officieel als poetshulp aan de slag kon (CG p.5-6). Ondanks uw gebrek aan officiële inkomsten van 2018 tot september 2021 (datum arbeidscontract) en vermeend gebrek aan steun van partner of familie, was u gedurende heel deze periode - 3 jaar lang - kennelijk wel in staat om in uw eigen levensonderhoud en dat van uw zoontje te voorzien. In het licht van voorgaande zijn er voldoende elementen die erop wijzen dat u, een gezonde jongedame met een kappersdiploma en enige werkervaring als poetshulp (CG p. 5-6), in staat bent zich opnieuw in Armenië te vestigen.

Wat betreft het hoger belang van het kind, zoals door uw advocate werd aangestipt (CG p.14), moet worden vastgesteld dat in casu de belangen van uw minderjarige zoon in Armenië liggen. Armenië is zijn sociaal en cultureel vaderland, hij is er geboren en bracht er de eerste twee jaren van zijn leven door (uw zoon wordt 6 jaar in november 2021) (CG p.7). Zijn moedertaal is het Armeens. Zowel uw eigen familie als de familie van de vader van het kind bevinden zich allen in Armenië (administratief dossier DVZ). Ook de vader zelf zou zich na een eerder verblijf in België opnieuw in Armenië bevinden (CG p.9-10). De vader van het kind zou ook na zijn terugkeer naar Armenië interesse en initiatief getoond hebben om de goede band met zijn zoon te onderhouden, tot u om persoonlijke redenen het contact tussen vader en zoon zou verbroken hebben (CG p. 9, 10). Uit het geheel van uw verklaringen blijken geen zwaarwegende gronden waaruit kan blijken dat de belangen van uw kind in België liggen, dan wel dat in hoofdte van uw minderjarig kind een nood aan internationale bescherming bestaat. Dat u aanhaalt dat u "liever niet" heeft dat er contact is tussen vader en zoon, maar dat uw zoon op latere leeftijd zelf mag kiezen waar en bij wie hij woont (CG p.10), onderstreept deze vaststelling.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw verzoek voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw paspoort bevat uitsluitend identiteits- en reisgegevens, die hier echter niet betwist worden. Uw (Belgische) arbeidscontract, met ingang van 13/09/2021, wijst in eerste instantie op uw levenswijze en werkervaring in België sinds september 2021, wat op zich weinig relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

Na het citeren van de geschonden geachte wetsbepalingen en enkele theoretische, algemene beschouwingen, betoogt verzoekster als volgt:

“14. Verzoekende partij meent dat Verwerende partij haar besluit met schending van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet heeft genomen, gezien er geenszins een degelijk onderzoek gevoerd werd naar de reële toestand en de motivering berust op foutieve elementen.

Verzoekende partij heeft immers weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging wanneer zij zou moeten terugkeren naar Armenië.

Verzoekende partij heeft immers telkenmale bevestigd dat zij en haar ex-echtgenoot geheel niet meer op amicale wijze met elkaar kunnen omgaan en dat zij verstoten werd door haar familie en netwerk. Zij vreest dienaangaande het voorwerp te zijn van geweld, waar de autoriteiten passief tegenover blijven.

Immers is de positie van een vrouw alleen in Armenië niet dezelfde als in België. Zij behoren tot een uiterst kwetsbare groep, niet alleen op financieel-economisch gebied, maar ook op familiaal gebied.

Het verhoor door Verwerende partij beperkt zich dienaangaande slechts tot bewijskwesties, nl. de “ongeloofwaardigheid” van het relaas van Verzoekende partij. Deze conclusie is grotendeels gesteund op onderzoek naar de sociale media van Verzoekende partij, doch waaruit Verwerende partij slechts die elementen uitpikt die haar goed uitkomen – “Cherry picking”.

Zo heeft Verzoekende partij weldegelijk te kennen gegeven dat zij een facebookaccount heeft, maar dat zij haar andere niet meer gebruikt omdat zij hiervan het wachtwoord vergeten was. Verwerende partij vergeet uit het oog dat het gebruik van facebook in de GOS-landen bijkomstig is, en dat de standaard daar Vkontakte betreft. Dat Verzoekende partij niet geheel up to date is met haar facebook activiteiten of deze van anderen in haar netwerk, is dan ook niet bijzonder.

Bovendien gaat Verwerende partij uit de bocht door uit enkele foto's op het facebookprofiel van de ex-echtgenoot af te leiden dat er nog een relatie zou bestaan. Eerst en vooral zijn er op het tijdstip van uploaden reeds meerdere foto's geüpload (in bulk), van vroegere foto's tot recente foto's, omtrent allerhande onderwerpen (stuk 3). Hoewel er foto's van Verzoekende partij tussen staan, betreft een allegaartje van alles.

De foto's van Verzoekende partij maken daar slechts een deel van uit. Hierbij kan natuurlijk de vraag gesteld worden of dat deze foto's niet gewoon bij installatie van de facebook-app niet gewoon in bulk uit de foto-opslag in een gsm zijn geüpload... Dat Verwerende partij uit slechts één foto van de zoveel een dergelijk zwaarwichtige conclusie trekt, is dan ook kennelijk foutief.

Verzoekende partij is niet meer samen met haar ex-echtgenoot, zij heeft weldegelijk een gegronde vrees. Het middel is dan ook gegrond.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster citeert opnieuw de geschonden geachte wetsbepalingen, geeft enkele theoretische beschouwingen en stelt voorts als volgt:

“19. Verwerende partij heeft het bij het verkeerde eind wanneer zij meent dat aan Verzoekende partij geen status van subsidiaire bescherming geboden kan worden. De kritiek op de beslissing van Verwerende partij herneemt grotendeels het hierboven uiteengezette. Voor de duidelijkheid herneemt Verzoekende partij deze kritiek.

Verzoekende partij meent dat zij weldegelijk ernstige schade en onmenselijke behandeling zal ondergaan wanneer zij terug naar Armenië gestuurd wordt.

Immers is de positie van een vrouw alleen in Armenië niet dezelfde als in België. Zij behoren tot een uitermate kwetsbare groep, niet alleen op financieel-economisch gebied, maar ook op familiaal gebied.

Het verhoor door Verwerende partij beperkt zich dienaangaande slechts tot bewijskwesties, nl. de “ongeloofwaardigheid” van het relaas van Verzoekende partij. Deze conclusie is grotendeels gesteund op onderzoek naar de sociale media van Verzoekende partij, doch waaruit Verwerende partij slechts die elementen uitpikt die haar goed uitkomen – “Cherry picking”.

Zo heeft Verzoekende partij weldegelijk te kennen gegeven dat zij een facebookaccount heeft, maar dat zij haar andere niet meer gebruikt omdat zij hiervan het wachtwoord vergeten was. Verwerende partij vergeet uit het oog dat het gebruik van facebook in de GOS-landen bijkomstig is, en dat de standaard daar Vkontakte betreft. Dat Verzoekende partij niet geheel up to date is met haar facebook activiteiten of deze van anderen in haar netwerk, is dan ook niet bijzonder.

Bovendien gaat Verwerende partij uit de bocht door uit enkele foto's op het facebookprofiel van de ex-echtgenoot af te leiden dat er nog een relatie zou bestaan. Eerst en vooral zijn er op het tijdstip van uploaden reeds meerdere foto's geüpload (in bulk), van vroegere foto's tot recente foto's, omtrent allerhande onderwerpen (stuk 3). Hoewel er foto's van Verzoekende partij tussen staan, betreft een allegaartje van alles.

De foto's van Verzoekende partij maken daar slechts een deel van uit. Hierbij kan natuurlijk de vraag gesteld worden of dat deze foto's niet gewoon bij installatie van de facebook-app niet gewoon in bulk uit de foto-opslag in een gsm zijn geupload... Dat Verwerende partij uit slechts één foto van de zoveel een dergelijk zwaarwichtige conclusie trekt, is dan ook kennelijk foutief.

20. Daarnaast zou het terugsturen van Verzoekende partij naar Armenië uitermate nefast zijn voor het kind in kwestie. Zij hebben geen netwerk in Armenië om op terug te vallen.

Dit brengt de context van het kind in gevaar en zou aldus tot gevolg hebben dat Verzoekende partij in een situatie komt te verkeren waarbij het kind een dermate steile terugval in bestaansmiddelen krijgt te verwerken dat minstens op middellange termijn de kwalitatieve opvoeding niet gegarandeerd kan worden. Ondertussen is dit kind geïntegreerd in de maatschappij door hier naar school te gaan, hier voetbal te spelen, kortom: een normaal leven.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.1.3. Verzoekster vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest subsidiaire orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.4. Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt, benevens de bestreden beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), nog een stuk toe, genaamd "*fotodossier Facebook*" (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij, zo weze herhaald, daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Waar verzoekster zich beroept op de schending van de *“beginselen behoorlijk bestuur”*, dient te worden opgemerkt dat zij niet preciseert welk(e) beginselen van behoorlijk bestuur zij benevens de in het verzoekschrift aangevoerde specifieke beginselen geschonden acht. Evenmin geeft zij aan op welke wijze deze schending zou zijn gebeurd. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Beoordeling in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat bij verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, zoals in de bestreden beslissing omstandig wordt uiteengezet, geeft verzoekster geen geloofwaardig beeld van haar reële situatie. Vooreerst (i) slaagt verzoekster er niet in, hoewel haar beschermingsverzoek is gestoeld op de scheiding van de vader van haar kind, aannemelijke verklaringen af te leggen over haar scheiding. De vaagheid van haar verklaringen en de onwetendheid met betrekking tot het tijdstip en de grondslag van de relatiebreuk zijn uiterst frappant en maken het relaas allerm minst geloofwaardig. Voorts (ii) legt verzoekster geen aannemelijke verklaringen af over de

sociale en economische omstandigheden van haar jarenlange illegaal verblijf in België en geeft zij geen zicht op haar werkelijke (gezins-)situatie. Tot slot (iii) legt verzoekster bewust onjuiste verklaringen af met betrekking tot haar sociale contacten en blijkt uit Facebook-activiteiten dat er geen enkele objectieve indicatie kan weerhouden worden dat er sprake zou zijn van ernstige wrijvingen tussen verzoekster en haar ex-partner, noch tussen verzoekster, haar eigen familie en haar schoonfamilie. Gezien het voorgaande besluit de commissaris-generaal dat verzoekster niet heeft weten overtuigen dat zij en de vader van haar kind niet langer samen zijn. Zij maakt (iv) evenmin aannemelijk een oprechte vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade te koesteren jegens de vader van haar kind. Zo wachtte zij, ondanks haar vrees om bij terugkeer naar Armenië de voogdij te verliezen na dreigementen van haar ex-partner, nog een jaar alvorens een nieuw verzoek om internationale bescherming in België in te dienen. Ook de vrees (v) om bij terugkeer naar Armenië als alleenstaande ouder in een kwetsbare positie te belanden is weinig aannemelijk en er zijn voldoende elementen die erop wijzen dat verzoekster, een gezonde jongedame met een kappersdiploma en enige werkervaring als poetshulp, in staat is zich opnieuw in Armenië te vestigen. Tot slot (vi) zijn er geen zwaarwegende gronden waaruit kan blijken dat de belangen van haar kind in België liggen, dan wel dat in hoofde van haar minderjarig kind een nood aan internationale bescherming bestaat. Het door verzoekster neergelegde paspoort en arbeidscontract zijn dan weer niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

2.3.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt, dan wel afdoende elementen aanhaalt om deze motieven, die pertinent, terecht en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier - en waarvan het merendeel zelfs ongemoeid wordt gelaten -, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekster komt immers in wezen niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het volharden in haar eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag haar geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.3.6.3. Verzoekster poneert in het verzoekschrift dat zij niet meer samen is met haar ex-partner, de vader van haar kind, en dat zij wel degelijk een gegronde vrees koestert. Zij laat de overwegingen uit de bestreden beslissing, waaruit terecht kan worden afgeleid dat zij er niet heeft van weten te overtuigen dat zij en de vader van haar kind niet langer samen zouden zijn, zo goed als ongemoeid. Zo gaat verzoekster vooreerst allerminst in op de overweging dat zij er niet in slaagt aannemelijke verklaringen af te leggen over haar scheiding, maar gaat zij evenmin in op de overweging dat zij geen aannemelijke verklaringen aflegt over de sociale en economische omstandigheden van haar jarenlange illegaal verblijf in België, alsook dat zij geen zicht geeft op haar werkelijke (gezins-)situatie. Deze overwegingen, die pertinent, terecht en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, blijven, bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Enkel op de overweging uit de bestreden beslissing dat zij bewust onjuiste verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar sociale contacten, gaat verzoekster, zij het dan nog in beperkte mate, in het verzoekschrift in. Deze overweging, die pertinent en draagkrachtig is en die steun vindt in het administratief dossier, luidt als volgt:

“U beweert u dat u slechts één facebookprofiel heeft, u zich niet kan herinneren wanneer u het profiel aanmaakte, maar dat u het al lang niet meer gebruikt, u zich de inloggegevens zelfs niet meer herinnert, u met niemand contact heeft en het u nooit echt interesseerde (CG p.12-13). Nochtans kon het CGVS vaststellen dat u (minstens) twee verschillende facebookprofielen heeft. Minstens één van deze profielen is overigens zichtbaar recent gebruikt en bevat onder meer foto's van uw zoontje. De oudste gegevens op het profiel dateren overigens slechts van 2020, de jongste foto die werd toegevoegd dateert van april 2021. Waar u ontkende dat u met de vader van uw kind contact zou hebben en u voorhoudt niet eens zeker te weten of hij wel een facebookprofiel heeft (CG p.13), kan worden vastgesteld dat jullie beiden bevriend zijn op facebook én er wederzijds foto's werden gelijkt op elkaars profiel. U heeft zelfs nog gereageerd op een foto van jullie zoontje die de vader van het kind op 2 augustus 2020 online plaatste. Uw beweringen zijn dan ook manifest ongeloofwaardig. Bovendien ontkende u ook dat u met uw exschoonfamilie contact zou hebben, en dat uw familie en uw ex-schoonfamilie / ex-partner geen onderling contact zouden hebben. Ook deze beweringen worden

tegengesproken door de analyse van jullie Facebookactiviteiten, waaruit blijkt dat u, op uw recent profiel actief tussen 2020 en 2021 (2 jaar na uw vermeende relatiebreuk), wel degelijk 'bevriend' bent met heel wat K.'s, familieleden van uw ex-partner S.K. Bovendien blijkt ook uw moeder actief op Facebook. Zij reageerde op bijna alle foto's die op het profiel van uw ex-partner werden gepost, en al zeker op elke foto van haar kleinzoon. Dit spreekt tegen dat zij geen onderling contact zouden hebben, dan wel dat haar kleinzoon haar geheel onverschillig zou laten zoals u beweert (CG p.12). Bovendien liket zij ook de foto's die u van uw kind op uw eigen profiel plaatst, wat opnieuw zeer moeilijk te rijmen valt met het beeld dat u van uw moeder schetst, namelijk dat zij totaal onverschillig zou zijn naar u en haar kleinzoon en dat zij zelf geen contact meer met u zou willen (CG p.12). Op het profiel van uw vermeende ex-partner valt dan weer op dat hij op geen enkele manier verwijst naar een vermeende nieuwe relatie, wel integendeel : zijn profiel bulkt nog steeds van de romantische foto's van u en hem. U heeft geen enkele verklaring voor de vaststelling dat uw vermeende ex-partner nog zo'n twee dagen nadat u zich opnieuw bij de DVZ aanbood voor verzoek tot internationale bescherming, meerdere foto's van jullie als koppel (her)postte, waaronder een foto waaraan vele romantische hartjes werden toegevoegd (CG p.13-14). Bovendien blijkt ook dat jullie beiden foto's online plaatsen van jullie gemeenschappelijk kind, zowel dezelfde recente foto (april 2021) als lichtjes van elkaar verschillende recente foto's die kennelijk op eenzelfde moment werden genomen. U kan niet verklaren hoe de vader van uw kind, die sedert 2018 uw kind niet meer zou gezien hebben en waarmee u geen contact heeft, waar u geen informatie of foto's naar doorstuurt, toch aan recente foto's van uw kind komt. U poging tot verschoning, 'dat hij misschien de foto's van uw profiel heeft genomen' (CG p.13, p.14), weet niet te overtuigen, te meer daar het niet om exact dezelfde foto's gaat en er meer foto's op het profiel van uw ex staan dan op uw eigen profiel. U blijft overigens ontkennen dat u zelf recent nog facebook zou gebruikt hebben of er iets op zou geplaatst hebben, en ontkent alle contact, ondanks de duidelijke online interacties (CG p. 13). Hoe dan ook blijkt uit voorgaande facebookactiviteiten dat er geen enkele objectieve indicatie kan weerhouden worden dat er sprake zou zijn van ernstige wrijvingen tussen jullie beiden, noch tussen uzelf, uw eigen familie en uw schoonfamilie."

Post factum in het verzoekschrift beweren dat zij wel degelijk te kennen gaf dat zij een Facebook-account heeft, maar dat zij haar andere niet meer gebruikt omdat zij hiervan het wachtwoord vergeten was, is, gelet op het voorgaande, allerminst ernstig en wordt danig tegengesproken door de bevindingen die zich in het administratief dossier (map 6) bevinden en door haar verklaringen, die eenduidig en niet voor interpretatie vatbaar waren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Het betoog in het verzoekschrift dat de verwerende partij eraan voorbijgaat dat het gebruik van Facebook in de GOS-landen bijkomstig is en dat de standaard daar *Vkontakte* betreft, waardoor het niet bijzonder is dat zij niet geheel *up to date* is met haar activiteiten of deze van anderen in haar netwerk, is voorts allerminst ernstig. Zo werd tijdens het persoonlijk onderhoud aan verzoekster gevraagd of zij *Vkontakte* gebruikt, waar ze echter niet bevestigend op reageerde maar wel aangaf Facebook te hebben, één account, doch dat zij dit niet gebruikt. Voorts is ze wel degelijk *up to date* met haar eigen activiteiten op Facebook, aangezien de oudste gegevens op haar profiel slechts dateren van oktober 2020 en de jongste foto die ze toevoegde, zo blijkt uit de stukken van het dossier, dateert van 26 april 2021. Uit de analyse van de Facebook-activiteiten blijkt voorts ook dat ze *up to date* is met anderen van haar netwerk, waaronder haar moeder, de vader van haar kind en leden van diens familie, met wie ze allen vriend is op Facebook.

Verzoekster kan allerminst worden geloofd waar zij aangeeft geen contact te hebben met haar ex-partner, de vader van haar kind. Immers, uit de analyse van de Facebook-activiteiten is naar voren gekomen dat verzoekster en haar ex-partner met elkaar bevriend zijn op Facebook, dat zij wederzijds foto's *liken* op elkaars profiel en dat zij reageerde op een foto van hun gezamenlijk kind die haar ex-partner op zijn profiel plaatste op 2 augustus 2020. De verwerende partij gaat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in het verzoekschrift, niet uit de bocht door uit de foto's op het Facebook-profiel van de ex-partner af te leiden dat verzoekster niet heeft weten te overtuigen dat zij en haar ex-partner niet langer samen zouden zijn. Dat het bovendien een allegaartje van foto's betreft, die mogelijks in bulk zijn *geüpload*, is een blote *post factum*-bewering waarmee verzoekster geenszins afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing in verband met de foto's op het profiel van de ex-partner, zowel foto's van hen als koppel als recente foto's van hun gemeenschappelijk kind. Overigens, indien alle foto's in één keer zouden zijn *geüpload*, dan zouden deze dezelfde datum moeten dragen hetgeen *in casu* evenwel niet het geval is. Verzoekster slaagt er niet in te verklaren waarom op het profiel van de ex-partner, ook na het beëindigen van hun relatie nog romantische foto's van hen beiden te zien zijn, laat staan hoe hij in het bezit kwam van recente foto's van het gemeenschappelijk kind, dat hij sedert 2018 niet meer gezien zou hebben en waarmee hij geen contact heeft.

Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde incoherente verklaringen, vaagheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters voorgehouden scheiding van de vader van het gemeenschappelijk kind en de daaropvolgende vermeende strijd om de voogdij. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen objectieve indicaties zijn dat er sprake zou zijn van ernstige wrijvingen tussen verzoekster en haar ex-partner, noch tussen verzoekster, haar eigen familie en haar schoonfamilie.

Dat de verwerende partij aan “*Cherry picking*” doet, door enkel de elementen uit het onderzoek van de sociale media te pikken die haar goed uitkomen, is tevens een blote bewering waarmee verzoekster geenszins de concrete bevindingen uit het onderzoek weerlegt, laat staan ontkracht. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de verwerende partij bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Verzoekster blijft voorts ook in gebreke aan te geven welke elementen in haar voordeel dan niet zouden zijn weerhouden en hoe deze de appreciatie van het verzoek om internationale bescherming in positieve zin zouden vermogen te doen ombuigen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt genoegzaam, in weerwil van wat verzoekster in haar verzoekschrift tracht voor te houden, dat zij niet verstoten is van haar familie en netwerk en dat zij wel degelijk op amicale wijze met haar ex-partner, de vader van haar kind, kan omgaan. De verwijzing in het verzoekschrift naar de precaire situatie van alleenstaande vrouwen in Armenië is dan ook allerminst dienstig.

2.3.6.4. Verzoekster gaat in het verzoekschrift voorts allerminst in op de overweging van de bestreden beslissing dat zij niet aannemelijk maakt een oprechte vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade te koesteren jegens de vader van haar kind, alsook op de overweging dat het niet aannemelijk is dat zij bij terugkeer naar Armenië als alleenstaande ouder in een kwetsbare positie zal belanden. Deze overwegingen zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en blijven, bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverkort gelden.

2.3.6.5. Aangaande het hoger belang van het kind, valt in de bestreden beslissing het volgende te lezen:

“Wat betreft het hoger belang van het kind, zoals door uw advocate werd aangestipt (CG p.14), moet worden vastgesteld dat in casu de belangen van uw minderjarige zoon in Armenië liggen. Armenië is zijn sociaal en cultureel vaderland, hij is er geboren en bracht er de eerste twee jaren van zijn leven door (uw zoon wordt 6 jaar in november 2021) (CG p.7). Zijn moedertaal is het Armeens. Zowel uw eigen familie als de familie van de vader van het kind bevinden zich allen in Armenië (administratief dossier DVZ). Ook de vader zelf zou zich na een eerder verblijf in België opnieuw in Armenië bevinden (CG p.9-10). De vader van het kind zou ook na zijn terugkeer naar Armenië interesse en initiatief getoond hebben om de goede band met zijn zoon te onderhouden, tot u om persoonlijke redenen het contact tussen vader en zoon zou verbroken hebben (CG p. 9, 10). Uit het geheel van uw verklaringen blijken geen zwaarwegende gronden waaruit kan blijken dat de belangen van uw kind in België liggen, dan wel dat in hoofde van uw minderjarig kind een nood aan internationale bescherming bestaat. Dat u aanhaalt dat u “liever niet” heeft dat er contact is tussen vader en zoon, maar dat uw zoon op latere leeftijd zelf mag kiezen waar en bij wie hij woont (CG p.10), onderstreept deze vaststelling.”

Een loutere verwijzing naar het principe van het hoger belang van het kind, zoals onder meer vervat in artikel 24 van het Handvest, kan niet volstaan om in hoofde van verzoekster het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien.

Ten andere en bovenal, zoals *supra* genoegzaam is gebleken, blijkt dat verzoekster nog steeds in contact staat met haar ex-partner, de vader van het gemeenschappelijk kind, alsook met haar eigen familie en schoonfamilie, die allen in Armenië wonen. Dat zij en haar zoon, bij terugkeer naar Armenië, geen netwerk hebben om op terug te vallen, kan dan ook niet worden aangenomen. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat er voldoende elementen zijn die erop wijzen dat verzoekster, een gezonde jongedame met kappersdiploma en enige werkervaring, in staat is zich

opnieuw in Armenië te vestigen. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn voldoende bestaansmiddelen te verwerven om aan haar zoon, op korte dan wel middellange termijn, een kwalitatieve opvoeding te garanderen.

Waar verzoekster nog opwerpt dat haar kind in de Belgische maatschappij geïntegreerd is, dient erop te worden gewezen dat dit een zuiver persoonlijk motief is dat geen toekenning van internationale bescherming kan rechtvaardigen en dat het irrelevant is bij het beoordelen van een nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.6. Tot slot, de neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze motieven worden door de Raad overgenomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aanbrengt op basis waarvan in haren hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Armenië zou hebben gekend.

2.3.7.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.7.3. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.8. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, dit in aanwezigheid van haar advocaat en van een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en geen degelijk onderzoek zou hebben gevoerd naar de reële toestand, kan derhalve niet worden bijgetreden. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele en concrete wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.9. Het evenredigheidsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al

dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.3.10. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoekster uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS